

РЕШЕНИЕ

№ 8009

гр. София, 17.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 18.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8500** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по подадена жалба от А. Т. М. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД № 87551/20.06.2013 г., издадена от началника на „АНД”, Отдел „Пътна Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която е разпоредено да бъде иззето от жалбоподателя свидетелството му за управление на МПС, поради неизпълнение на задължението му по чл. 157, ал. 4 от Закона за движението по пътищата.

В съдебното производство оспорващият, чрез адвокат поддържа жалбата и искането за отмяна на заповедта. Представя и заповед със същия номер, като оспорваната, но издадена на 19.03.2010 г. от заместник – началник на Отдел „ПП” – СДВР (л. 39 от делото). Твърди с жалбата незаконосъобразност на Заповед № 87551/20.06.2013 г. Претендира възстановяване на разноските за водене на делото и възнаграждението за адвокат.

Ответникът – началникът на Отдел „Пътна Полиция” – СДВР не е представляван и не е изразил становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази съдържащите се в делото писмени доказателства, приема за установено следното.

С оспорената ЗАПОВЕД № 87551, от 20.06.2013 г., на основание чл. 171, т. 4, вр. чл. 157, ал. 4 от Закона за движението по пътищата, началникът на „АНД” в Отдел „ПП” – СДВР е постановил да бъде иззето свидетелството, даващо право на А. М. да управлява МПС. Тази принудителна административна мярка е наложена, след като е прието, че с влезли в законна сила и посочени в заповедта пет броя наказателни

постановления, на жалбоподателя са били отнети общо 51 (петдесет и една) контролни точки и така той е загубил придобитата правоспособност, но не е изпълнил задължението си да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Представени са от ответника наказателните постановления, с които са били наложени административни наказания по ЗДв.П, както следва:

1. НП № 52161/01.06.2005 г. (л. 27), с което е определено да бъдат отнети 13 контролни точки и върху което е поставен подпис за връчването му на 01.07.2005 г. и щемпел, че е влязло в сила на 09.07.2005 г.

2. НП № 47684/28.04.2006 г. (л. 25), с което е определено да бъдат отнети 10 контролни точки и върху което е поставен подпис, удостоверяващ връчване на 28.06.2006 г. и щемпел за влизане в сила на 06.07.2006 г.;

3. НП № 177295/10.01.2007 г. (л. 20), с което е определено да бъдат отнети 20 контролни точки и което, видно от Определение на СРС, от 31.07.2007 г. (влязло в сила на 26.03.2008 г. – л. 21), жалбата срещу постановлението е била оставена без разглеждане;

4. НП № 191038/29.01.2007 г. (л. 24), с което е определено да бъдат отнети 3 контролни точки, а с Определение на СРС от 14.05.2008 г. (л. 23) жалбата против същото е оставена без разглеждане;

5. НП № 2063/07, от 11.05.2007 г. (л. 29, с погрешно посочена в заповедта дата 14.06.2007 г.), с което е определено да бъдат отнети 12 контролни точки, влязло в сила на 10.03.2008 г. Общият брой на определените за отнемане контролни точки е 58, а не както е посочено в заповедта – 51.

Както вече се каза по – горе, процесуалният представител на жалбоподателя представи Заповед № 87551, от 19.03.2010 г. (л. 39), която има същия регистрационен номер като процесната оспорвана, но е издадена три години и три месеца преди нея. С тази предходна заповед също е било отнето СУМПС на жалбоподателя М. и като основание са послужили същите наказателни постановления. В горния десен край на предходната заповед, неизвестно лице е записало: „На отчет С. – град, кат. „С”, лишаването е изтърпяно”, като е поставена дата 05.11.2013 г. и е поставен кръгъл печат с надпис в средата „34” и около него: „КАТ – СДВР”.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на представените от ответника писмени доказателства приема, че жалбата е процесуално допустима, а по същество е и основателна, предвид следните съображения.

Според разпоредбата на чл. 171, т. 4 ЗДв.П, компетентните административни органи, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения прилагат принудителната административна мярка „изземване на свидетелството за управление” на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Последната разпоредба създава задължение за водач, на когото са отнети всички контролни точки и той е загубил придобитата правоспособност, да върне свидетелството си за управление в съответната служба на МВР.

Към датата на постановяване на процесната заповед е действала издадената от министъра на вътрешните работи Наредба № Из-2539, от 17.12.2012 г. (в сила от 04.02.2013 г.), за определяне първоначалния максимален размер на контролните точки. Според чл. 2, ал. 1 от тази наредба, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по

пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. По делото са приложени от страна на ответника доказателства, въз основа на които Съдът приема за доказано, че на жалбоподателя, с влезли в законна сила НП са били отнети общо 58 (петдесет и осем точки). Общият брой на отнетите контролни точки е бил повече от всичките тридесет и девет контролни точки, представляващи първоначалния максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата. С отнемането на всички контролни точки жалбоподателят А. М. е загубил придобитата правоспособност и е следвало да върне свидетелството си за управление в съответната служба на МВР, както го задължава разпоредбата на чл. 157, ал. 4 ЗДв.П. След като не е направил това, правилно компетентния административен орган е издал цитираната Заповед № 87551, на 19.03.2010 г. (л. 39), която не е предмет на съдебния контрол, но не е следвало да издава процесната Заповед № 87551, от 20.06.2013 г. Като е сторил това обаче, ответникът – началник на „АНД” в Отдел „Пътна Полиция” – СДВР е нарушил прогласените с чл. 4, ал. 2, ал. 3; чл. 6, ал. 2 правни принципи на законност и на съразмерност. За случая, нормата на чл. 17 ЗАНН няма отношение, понеже оспорваната заповед представлява индивидуален административен акт, издаден по реда на АПК и на основанията, предвидени в специалния закон – ЗДв.П.

Поради това, Заповед № 87551/20.06.2013 г. подлежи на отмяна. Този изход на съдебния спор определя основателност на претенцията на жалбоподателя за разноски – 10 лева държавна такса за образуване на делото (л. 33) и 150 лева заплатено възнаграждение на адвоката (л. 38).

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 14^{ти} състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата от А. Т. М. ЗАПОВЕД № 87551/20.06.2013 г., издадена от началника на „АНД”, Отдел „Пътна Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която е разпоредено да бъде иззето от жалбоподателя свидетелството му за управление на МПС, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от Закона за движението по пътищата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – МВР да възстанови на А. Т. М. – ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк]67А, вход „А”, етаж 5, ап. 35, разноските по делото и възнаграждението за адвокат, в общ размер на 160 лв. (сто и шестдесет лева)

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: